

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/04-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť ZIPP Bratislava, spol. s r. o., Stará Vajnorská 16, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. E. L., B., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 1736/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ZIPP Bratislava, spol. s r. o., Bratislava odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2004 doručená sťažnosť ZIPP Bratislava, spol. s r. o., Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1,

čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 1736/03.

Sťažovateľka odôvodnila sťažnosť tak, že okresný súd porušil označené základné práva, keď zamietol jej námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie, ktorými *„sme spochybnili základný predpoklad pre nariadenie exekúcie, a to existenciu právoplatnosti a tým aj vykonateľnosti majúceho sa vykonať rozhodnutia, ku dňu rozhodovania súdu o návrhu oprávneného na nariadenie exekúcie, a to s odôvodnením, že neobsahovali ani jeden zo zákonných dôvodov uvedených v § 50 ods. 1 a nebol ani dôvod pre zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 Exekučného poriadku“*.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„1. Právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 1 Protokolu 1 Dohovoru, boli porušené v konaní a rozhodovaní Okresného súdu Bratislava 3 pod sp. zn. 36 Er 1736/03.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava 3 zo 14. 11. 2003, č. k. 36 Er 1736/03-80 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie 1.327.990 Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava 3 povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Okresný súd Bratislava 3 je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. E. L., B. vo výške 8.796 Sk, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažnosť nie je prípustná, ak s'ťažovateľka nevyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je s'ťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov.

Podanie s'ťažnosti ústavnému súdu s'ťažovateľka odôvodnila tak, že 12. septembra 2003 podala námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie s odôvodnením, že napriek tomu, že exekučný titul nadobudol právoplatnosť až 16. septembra 2003 a vykonateľnosť až po tomto termíne, okresný súd už 20. septembra 2003 vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Okresný súd námietky uznesením sp. zn. 36 Er 1736/03 zo 14. novembra 2003 zamietol s odôvodnením, že *„neobsahovali ani jeden zo zákonných dôvodov uvedených v § 50 ods. 1 a nebol ani dôvod pre zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.“*

V exekučnom konaní podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže

využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľky, že v čase vydanie upovedomenia o začatí exekúcie neexistoval exekučný titul, a to právoplatné a vykonateľné rozhodnutie (nepripustnosť exekúcie).

K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (IV. ÚS 40/02, IV. ÚS 181/03).

Z uvedeného teda vyplýva, že námietky podľa § 50 Exekučného poriadku sú jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní. Nie je to však jediný prostriedok obrany povinného a navyše nejde ani o najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného, pretože nevyhovenie námietkam nie je možné napádať riadnym opravným prostriedkom. Účinnjším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli alebo neboli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Odvolanie je vždy prípustné v prípadoch, v ktorých sa v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdí, že rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku].

Sťažovateľka mala na ochranu označených základných práv právne prostriedky, o ktorých by rozhodoval exekučný súd a odvolací súd. Z obsahu sťažnosti však nevyplývalo, že by sťažovateľka využila tieto prostriedky. Sťažovateľka sa priamo obrátila na ústavný súd. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vychádzajúc z čl. 127 ods. 1 ústavy, § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004